

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 26 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Flisikowska

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Anna Krzemińska

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2019 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko M. J., Ł. F.

o zapłatę - roszczenia z umów bankowych

1. Zasądza solidarnie od pozwanych M. J. i Ł. F.:

- kwotę 319.012zł 35gr (trzysta dziewiętnaście tysięcy dwanaście złotych 35/100) tytułem niespłaconego kapitału wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy referencyjnej NBP i 5,5 punktów zgodnie z art.481 k.c. liczonymi od dnia 11.09.2018r. do dnia zapłaty,

- kwotę 31.082zł 67gr (trzydzieści jeden tysięcy osiemdziesiąt dwa złote 67/100) tytułem odsetek umownych za opóźnienie liczonych od dnia 17.07.2017r. do dnia 10.09.2018r.,

- kwotę 1620zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów, opłat i prowizji.

2. Kosztami procesu w całości obciąża solidarnie pozwanych, a szczegółowe wyliczenie tych kosztów pozostawia referendarzowi sądowemu.

/-/H.Flisikowska

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 września 2018 r. do Sądu Rejonowego L. (...)w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., Ł. F. i M. J. kwoty 351.715,02 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 319.012,35 zł od dnia 11 września 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zgłoszonego żądania powód wskazał, że zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. umowę o kredyt, która to umowa została poręczona przez M. J. i Ł. F.. Pozwani wpłacali raty kredytu w kwotach i terminach odbiegających od przyjętego przez strony harmonogramu spłaty, co powodowało naliczanie przez bank odsetek karnych od należności przeterminowanych. Nadto, pozwani nie wywiązywali się z ciążącego na nich obowiązku terminowego dokonywania spłat rat kredytu, wobec czego powód wezwał ich do zapłaty, a następnie wypowiedział rzeczoną umowę. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 15 stycznia 2018 r. Na dochodzoną pozwem wierzytelność składają się:

- kwota 319.012,35 zł z tytułu niespłaconego kapitału,

- kwota 31.082,67 zł z tytułu odsetek od należności niespłaconej w terminie, naliczonych do dnia 10 września 2018 r.,
- kwota 1.620 zł z tytułu kosztów, opłat i prowizji.

Przed skierowaniem sprawy na drogę sądową powód wezwał pozwanych do zapłaty, jednakże wezwanie to pozostało bezskuteczne (k. 3-9).

W dniu 24 października 2018 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego L. (...)przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Poznaniu, stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty (k. 10).

Nakazem zapłaty z dnia 24 stycznia 2019 r. w postępowaniu upominawczym tut. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 91). Powyższe orzeczenie uprawomocniło się wobec pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. z dniem 19 lutego 2019 r.

W przepisany trybie i terminie pozwani Ł. F. i M. J. złożyli sprzeciwy od ww. nakazu zapłaty, domagając się jego uchylenia i wskazując, że spłata należności w kwocie 351.715,02 zł wobec powoda została ustalona w systemie ratalnym (k. 104, 106).

Na rozprawie w dniu 27 czerwca 2019 r. pozwani M. J. i Ł. F. przyznali zasadność i wysokość wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu i chcieli dążyć do porozumienia ugodowego z powodem wnosząc o rozłożenie rzeczony kwoty na raty (k. 143-144), w piśmie z dnia 18 lipca 2019 r. wskazując, że deklarują spłatę w miesięcznych ratach każda w wysokości 1.000 zł (k. 149).

Pismem z dnia 19 sierpnia 2019 r. strona powodowa wskazała, że nie zgadza się na rozłożenie wierzytelności na raty w kształcie zaproponowanym przez pozwanych, bowiem w takiej sytuacji spłata trwałaby ponad 29 lat. Powód wskazał, że mógłby wyrazić jedynie zgodę na spłatę zobowiązania przez pozwanych w 60-ciu miesięcznych ratach (k. 156-157).

Na rozprawie w dniu 17 października 2019 r. pozwani wskazali, że nie będą w stanie uregulować zadłużenia w 60-ciu miesięcznych ratach, a jedynie w sposób wskazany przez siebie, tj. każda miesięczna rata w kwocie 1.000 zł (k. 172) co definitywnie wykluczył powód. .

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 maja 2016 r. pozwany (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zawarł z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę kredytu (...) nr BG/KR- (...) na okres 72 miesięcy w całkowitej kwocie 388.695,65 zł na sfinansowanie celu inwestycyjnego – zakupu maszyn i urządzeń, zabezpieczenia wierzytelności banku i prowizji bankowych. Strony ustaliły, że pozwany ponosi następujące koszty: zabezpieczenia wierzytelności banku w kwocie 26.086,96 zł, prowizji bankowej za weryfikację prowadzonej działalności i otoczenia przedsiębiorstwa w kwocie 13.043,48 zł oraz prowizji za udzielenie kredytu w wysokości 88.695,65 zł. Jako poręczycieli umowy wskazano M. J. i Ł. F. (część A umowy, pkt I-IV).

Pozwany zobowiązał się dokonać spłaty kredytu w 72 ratach miesięcznych, płatnych do 7-go dnia każdego miesiąca. Miesięczna rata, przy założeniu uruchomienia kredytu w dniu zawarcia umowy, została ustalona na kwotę 5.036,23 zł (część A umowy, pkt IV w zw. z VII ust. 1).

Oprocentowanie kredytu było stałe i na dzień sporządzenia kredytu wynosiło 0,00%. Zgodnie z § 5 ust. 6 umowy (część B umowy), w przypadku niespłacenia przez kredytobiorcę w terminie wierzytelności banku z tytułu umowy kredytu po upływie okresu wypowiedzenia umowy, niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym, w tym kwota kapitału jako kapitał przeterminowany. Od zadłużenia przeterminowanego bank naliczał odsetki w wysokości określonej w Regulaminie. Z kolei w pkt VII ust. 12 Regulaminu wskazano, że w przypadku niespłacenia w terminie

wierzytelności banku z tytułu umowy kredytu, niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym, a od zadłużenia przeterminowanego bank nalicza odsetki w wysokości określonych w przepisach prawa maksymalnych odsetek za opóźnienie.

Według § 8 ust. 1 lit. b umowy, bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności w przypadku, gdy kredytobiorca zalega w całości lub w części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty. Bank mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy z zachowaniem 7-dniowego okresu wypowiedzenia (§ 8 ust. 2 części B umowy).

Zgodnie z umową bank był również uprawniony do pobierania opłat i prowizji za wykonanie czynności pozostających w związku z zawartą umową kredytu w wysokości obowiązującej w Tabeli Opłat i Prowizji, tj. m.in. w kwocie 30 zł za wezwanie do zapłaty, 200 zł za sporządzenie i wysłanie kolejnego monitu, 300 zł za przeprowadzenie wizyty terenowej.

Okoliczność bezsporna, a nadto umowa kredytu z dnia 11 maja 2016 r. (k. 32-35), Tabela Opłat i Prowizji (k. 80-81), Regulamin kredytowania dla przedsiębiorców (k. 82-88), dyspozycje uruchomienia transz kredytu (k. 59-62), zeznania pozwanego Ł. F. (k. 143-144, 172-173), zeznania pozwanego M. J. (k. 144, 173)

W dniu 11 maja 2016 r. pozwani M. J. i Ł. F. zawarli z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę poręczenia nr (...), która została zawarta w celu zabezpieczenia spłaty wierzytelności przysługujących bankowi z tytułu kredytu w kwocie 388.695,65 zł udzielonego pozwanemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B..

Poręczyciele oświadczyli, że jest im znana treść ww. umowy kredytu i zobowiązali się nieodwołalnie oraz bezwarunkowo względem banku wykonać wszelkie zobowiązania dłużnika wynikające z tejże umowy, w przypadku, gdy dłużnik nie wykona ciężących na nim zobowiązań w terminie i na warunkach określonych w terminie. Pozwani M. J. i Ł. F. poręczyli w całości za zobowiązania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. z tytułu rzeczowej umowy kredytu, udzielając poręczenia bezterminowo.

Okoliczność bezsporna, a nadto umowa poręczenia z dnia 11 maja 2016 r. (k. 36), zeznania pozwanego Ł. F. (k. 143-144, 172-173), zeznania pozwanego M. J. (k. 144, 173)

Pozwana spółka zaprzestała terminowych spłat na rzecz powoda i pozostawała w zwłoce w płatnościach wymagalnych rat zobowiązania, wobec czego powód pismami z dnia 8 września 2017 r. wezwał pozwanych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., M. J. i Ł. F. do zapłaty kwoty 16.742,41 zł w terminie 14 dni roboczych. W treści pism wskazano, że na ww. sumę składają się kwota 16.074,67 zł z tytułu należności głównej, kwota 177,74 zł z tytułu odsetek karnych, kwota 460 zł z tytułu opłat i prowizji oraz kwota 30 zł z tytułu kosztów monitu.

Okoliczność bezsporna, a nadto wezwania do zapłaty z dnia 8 września 2017 r. wraz ze zwrotnymi potwierdzeniami odbioru (k. 66-74), wyciąg (k. 63-64), historia naliczania odsetek (k. 65), harmonogram i historia spłat (k. 75-79), zeznania pozwanego Ł. F. (k. 143-144, 172-173), zeznania pozwanego M. J. (k. 144, 173)

Pozwani nie uregulowali zadłużenia wskazanego w ww. wezwaniach do zapłaty. Wobec powyższego, pełnomocnik powoda pismami z dnia 12 października 2017 r. skierował do pozwanych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., M. J. i Ł. F. wypowiedzenia umowy kredytowej z dnia 11 maja 2016 r. z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, licząc od dnia następnego po dniu otrzymania wypowiedzenia. W treści pism wskazano, że na dzień 12 października 2017 r. łączne zadłużenie z tytułu ww. umowy wynosi 22.370,87 zł.

Okoliczność bezsporna, a nadto wypowiedzenia umowy kredytowej z dnia 12 października 2017 r. wraz ze zwrotnymi potwierdzeniami odbioru (k. 37-45), odpis pełnomocnictwa dla K. B. (k. 58), zeznania pozwanego Ł. F. (k. 143-144, 172-173), zeznania pozwanego M. J. (k. 144, 173)

Pozwani nie uiszcili ww. należności, wobec czego powód pismami z dnia 26 marca 2018 r. skierował do pozwanych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B., M. J. i Ł. F. ostateczne wezwania do zapłaty kwoty 330.748,83 zł w terminie 14 dni od dnia doręczenia pisma.

Okoliczność bezsporna, a nadto pisma z dnia 26 marca 2018 r. wraz ze zwrotnymi potwierdzeniami odbioru (k. 46-54), zeznania pozwanego Ł. F. (k. 143-144, 172-173), zeznania pozwanego M. J. (k. 144, 173)

Według stanu na dzień 11 września 2018 r. wysokość zadłużenia pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. powstałego w związku z zawarciem umowy kredytu z dnia 11 maja 2016 r. oraz wysokość zadłużenia pozwanych M. J. i Ł. F. powstałego w związku z zawarciem umowy poręczenia cywilnego z dnia 11 maja 2016 r. obejmuje należność w wysokości 351.715,02 zł, na którą składają się:

- kwota niespłaconego kapitału w wysokości 319.012,35 zł,
- odsetki od należności niespłaconej w terminie w wysokości 31.082,67 zł (naliczone do dnia 10 września 2018 r.),
- kwota 1.620 zł z tytułu opłat i prowizji,

a nadto dalsze umowne odsetki od kwoty kapitału.

Okoliczność bezsporna, a nadto wyciąg z ksiąg bankowych (k. 55)

Do dnia wyrokowania pozwani nie uiszcili na rzecz powoda dochodzonej przez niego należności.

Okoliczność bezsporna

Pozwany Ł. F. ma 40 lat, wykształcenie średnie i obecnie pracuje jako spedytor, uzyskując z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 2.200 zł brutto miesięcznie. Pozwany utrzymuje się sam, mieszka w mieszkaniu o powierzchni 40 m², na zakup którego zaciągnął kredyt w kwocie 150.000 zł. Rata miesięczna rzeczonoego kredytu wynosi 700 zł. Pozwany nie ma samochodu, nie ma żadnych oszczędności.

Okoliczność bezsporna, a nadto zeznania pozwanego Ł. F. (k. 143-144, 172-173)

Pozwany M. J. ma 40 lat i z wykształcenia jest specjalistą ds. transportu. Pozwany jest zatrudniony jako pracownik administracyjny w prywatnym przedsiębiorstwie i uzyskuje z tego tytułu wynagrodzenie w kwocie 2.250 zł brutto miesięcznie. Pozwany jest rozwiedziony, mieszka z matką, ma dwóch synów, na rzecz których uiszcza rentę alimentacyjną w kwocie 1.000 zł miesięcznie. Pozwany nie posiada żadnych nieruchomości, ani oszczędności, nie posiada też samochodu.

Okoliczność bezsporna, a nadto zeznania pozwanego M. J. (k. 144, 173)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dowody z dokumentów prywatnych i urzędowych, kopie tych dokumentów oraz wydruki komputerowe.

Zgromadzone w aktach sprawy dowody z dokumentów prywatnych i urzędowych Sąd ocenił przez pryzmat norm prawnych zawartych w treści art. 244 k.p.c. i 245 k.p.c. i jako takie uznał je za wiarygodne źródło ustaleń faktycznych w sprawie. Niezaprzeczone kserokopie takich dokumentów stanowiły natomiast pośredni dowód istnienia dokumentów o takiej treści i wobec niekwestionowania ich przez strony procesu uznane zostały za wiarygodne. Z kolei niepodpisane wydruki komputerowe zostały przez Sąd ocenione stosownie do treści art. 308 k.p.c. i jako takie również uznane zostały za w pełni wiarygodne. Jednocześnie podkreślić należy, że żadna ze stron nie kwestionowała zarówno autentyczności, jak i wiarygodności dokumentów, kserokopii i wydruków zgromadzonych w sprawie, a i Sąd nie znalazł postaw, aby czynić to z urzędu.

Sąd przeprowadził również dowód z przesłuchania stron, ograniczony do przesłuchania pozwanych Ł. F. i M. J.. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanych w całej rozciągłości, bowiem podawane przez nich informacje znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, a uznanym przez Sąd za wiarygodny. Pozwani w szczerzej i spontanicznej relacji przedstawili okoliczności zawarcia umów, z których powód wywodził swoje roszczenie, okoliczności związane z zaprzestaniem spłat raty kredytu oraz przedstawili swoje sytuacje majątkowe. Nadto, Sąd miał na uwadze, że pozwani przyznali zarówno zasadność dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokość.

Sąd zw ażył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. należności wynikającej z umowy o kredyt, którą to umowę zawarł z ww. pozwanym, powołując się na jej wypowiedzenie na skutek niezastosowania się przez pozwaną spółkę do treści umowy. Wobec pozwanych M. J. i Ł. F. powód powoływał się na umowę poręczenia, którą powód zawarł z ww. pozwanymi celem zabezpieczenia spłaty wierzytelności przysługujących powodowi z tytułu wyżej opisanej umowy kredytu.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2357) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z kolei zgodnie z brzmieniem art. 876 § 1 k.c. poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Istotne znaczenie dla oceny sprawy miała przy tym norma zawarta w art. 879 § 1 k.c., zgodnie z którą zakres odpowiedzialności poręczyciela jest taki, jak dłużnika głównego. Zasada ta dotyczy także ustalenia chwili od jakiej świadczenie poręczyciela staje się wymagalne; jest bowiem oczywiste, że odpowiedzialność poręczyciela nie może powstać wcześniej aniżeli odpowiedzialność tego, za czyj dług on poręcza (wyrok Sądu Najwyższego z 05 lipca 2007 r. (...) 136/07).

Akcesoryjność poręczenia definiuje się na ogół wskazując na element zależności prawnego bytu i zakresu odpowiedzialności poręczyciela od istnienia i zakresu odpowiedzialności dłużnika głównego. Granice akcesoryjności poręczenia nie zostały jednak przez ustawodawcę wyraźnie wytyczone. Nie ma wątpliwości, że poręczyciel nie będzie ponosił odpowiedzialności wobec wierzyciela wówczas, gdy zobowiązanie główne okaże się nieważne; jeżeli jednak ważność zobowiązania nie budzi wątpliwości, wówczas poręczyciel jest odpowiedzialny nie tylko za spełnienie świadczenia głównego, lecz nadto poręcza za wszystkie dodatkowe zastrzeżenia przewidziane w treści zobowiązania głównego, a więc w szczególności za należności uboczne, jak zwłaszcza odsetki. Statuowana w art. 879 § 1 k.c. zasada, że zakres odpowiedzialności poręczyciela jest taki, jak dłużnika głównego, dotyczy także ustalenia chwili, od jakiej świadczenie poręczyciela staje się wymagalne; jest bowiem oczywiste, że odpowiedzialność poręczyciela nie może powstać wcześniej aniżeli odpowiedzialność tego, za czyj dług on poręcza (por. m.in. wyroki SN: z dnia 11 lipca 2000 r., V CKN 365/00, niepubl.; z dnia 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 17/00, niepubl.).

Odpowiedzialność poręczyciela jest zatem akcesoryjna, lecz nie subsydiarna; innymi słowy, wierzyciel nie musi oczekiwać na możliwość skutecznego zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części przez dłużnika głównego i dopiero w razie nieuzyskania takiego zaspokojenia, występować z roszczeniem przeciwko poręczycielowi. Przeciwnie, skoro według art. 881 k.c. odpowiedzialność poręczyciela kształtuje się, w braku odmiennego zastrzeżenia,

jak odpowiedzialność współdłużnika solidarnego, to wierzyciel może, w razie niewykonania zobowiązania przez dłużnika głównego, skierować roszczenie przeciwko poręczycielowi. Aby odpowiedzialność poręczyciela stała się aktualna, konieczne jest zatem łączne nastąpienie dwóch przesłanek: niespełnienie świadczenia przez dłużnika głównego w terminie, a także niezwłoczne zawiadomienie poręczyciela przez wierzyciela o tym fakcie (art. 880 k.c.).

W tym miejscu wskazać należy, że warunki na jakich pozwana spółka mogła korzystać z przydzielonych przez powoda środków pieniężnych precyzowane były treścią łączącej strony umowy. Powód wykazał, że kredytobiorca nie uiszczał terminowo należności z tytułu umowy kredytu oraz że na podstawie ww. umowy mógł on dochodzić należności w wysokości wskazanej w pozwie. Wypowiedzenie umowy było skuteczne, a wierzytelność w chwili wystąpienia z pozwem była już wymagalna. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że pozwani Ł. F. i M. J. wprawdzie złożyli w niniejszej sprawie sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 24 stycznia 2019 r., jednakże finalnie nie kwestionowali oni ani zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia, ani też kwoty zobowiązania. Pozwani Ł. F. i M. J. przyznali bowiem okoliczności zawarcia umowy kredytu między powodem a pozwaną spółką oraz opóźnienia w regulowaniu rat kredytu, przyznali również wysokość dochodzonej kwoty. Pozwani Ł. F. i M. J. nie kwestionowali również podstawy swojej odpowiedzialności, tj. nie podnieśli w toku procesu jakichkolwiek zarzutów związanych z zawartą przez nich z powodowym bankiem umową poręczenia z dnia z dnia 11 maja 2016 r. Domagali się jednak rozłożenia rzeczowej należności na miesięczne raty, każda w wysokości 1.000 zł, powołując się na trudną sytuację finansową i brak możliwość uregulowania zobowiązania w sposób jednorazowy. Z powyższym stanowiskiem nie zgodził się jednak powód, wskazując, że ewentualnie mógłby przystać na rozłożenie należności na 60 miesięcznych rat na co nie zgodzili się pozwani. .

Biorąc pod uwagę wyżej przedstawione rozważania, w punkcie 1 wyroku Sąd zasądził solidarnie od pozwanych M. J. i Ł. F.:

- kwotę 319.012,35 zł tytułem niespłaconego kapitału wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa, tj. dwukrotności sumy referencyjnej NBP i 5,5 punktów zgodnie z art. 481 k.c. liczonymi od dnia 11 września 2018 r. do dnia zapłaty,***
- kwotę 31.082,67 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie liczonych od dnia 17 lipca 2017 r. do dnia 10 września 2018 r.,***
- kwotę 1.620 zł tytułem kosztów, opłat i prowizji.***

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.p.c. Wysokość odsetek żądanych przez powoda nie była również przez pozwanych kwestionowana, a zastosowanie znalazł art. 481 § 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r., który wskazuje, że maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) i takie też zastrzeżenie znalazło swoje odzwierciedlenie w treści wydanego wyroku.

Sąd nie przychylił się do wniosku pozwanych o rozłożenie świadczenia na raty, na podstawie art. 320 k.p.c., albowiem uwzględnienie powyższego żądania byłoby całkowicie nieuprawnione. Kwota zadłużenia pozwanych wynosi ponad 350.000 zł, a pozwani wnieśli o rozłożenie jej na miesięczne raty po 1.000 zł. Przychylenie się do wniosku pozwanych w tym zakresie doprowadziłoby do sytuacji, w której wierzytelność przysługująca powodowi zostałaby rozłożona na ponad 350 rat, a zatem pozwani spłacaliby je przez około 30 lat, tj. do około 70 roku życia. Słusznie podnosił powód, że okres spłaty zobowiązania w ratach ustalonych na kwotę 1.000 zł miesięcznie byłby pięciokrotnie dłuższy od okresu kredytowania określonego w umowie kredytu. Jednocześnie spłata świadczenia w ten sposób nie

przedstawiałaby żadnej ekonomicznej wartości dla powoda co rażąco byłoby dla niego krzywdzące. Nadto pozwani, mimo deklarowanej chęci zawarcia porozumienia, od czasu wypowiedzenia umowy kredytu, także w czasie trwania postępowania sądowego nie uścili z tytułu spłaty zadłużenia na rzecz powoda żadnej kwoty, a zatem także i postawa pozwanych nie przemawiała za tym, by uwzględnić zgłoszony w tym zakresie wniosek. W tej sytuacji modyfikowanie treści łączącego strony stosunku cywilnoprawnego i pozbawienie wierzyciela odsetek od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat byłoby niezasadne, skoro pozwani i tak nie będą w stanie spełnić świadczenia (por. uchwała siedmiu sędziów SN zasada prawna z dnia 22.09.1970 r., sygn. akt III PZP 1/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

O kosztach orzeczono w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu. Z tych też przyczyn Sąd kosztami procesu w całości obciążył solidarnie pozwanych, a szczegółowe wyliczenie tych kosztów pozostawiono referendarzowi sądowemu, kierując się dyspozycją art. 108 § 1 k.p.c.

Sędzia Hanna Flisikowska

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. odnotować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwany z pouczeniem o apelacji,
3. za 20 dni od doręczenia lub z apelacją.

P., dnia

Sędzia Hanna Flisikowska